

בית משפט השלום בקריות

ת"א 53043-12-13 נומירי נ' חוגיראת ואח'

בפני כב' סגן הנשיא, השופט נווה ערן

סברין נומירי, ת.ז. xxxxxxxxxxxx

תובעת

נגד

1. גופראן חוגיראת, ת.ז. xxxxxxxxxxxx
2. קועוד חטיב, ת.ז. xxxxxxxxxxxx
4. סוגוד חוגיראת, ת.ז. xxxxxxxxxxxx

נתבעות

פסק דין

1
2 בפניי תביעה כספית בגין עוולת לשון הרע, בסך של 50,000 ₪ (סכום התביעה תוקן במסגרת החלטתי
3 מיום 10.12.14 בהתאם לבקשת התובעת).

להלן יפורטו טענות התובעת:

6 1. התובעת הינה בחורה בדואית, ילידת 1992 (בת 24) תושבת הכפר שעב. הנתבעות הינן
7 אחיות, בחורות בדואיות גם הן ותושבות הכפר ביר אלמכסור (הנתבעת 1 בת 25, הנתבעת 2
8 בת 21 והנתבעת 3 בת 23).

9 2. התביעה מתייחסת לשני סטטוסים שהעלתה הנתבעת 1 על ה"קיר" שלה ברשת החברתית
10 "פייסבוק" (להלן: "פייסבוק"), ואשר הביאו להעלאת תגובות רבות על ידי חבריה של
11 הנתבעת 1, ובניהן הנתבעות 2 ו-3 (אחיותיה) שבמסגרתן נוהל דיון סוער בין הנתבעת 1 לבין
12 חבריה בפייסבוק אודות התובעת.

13 3. לטענת התובעת, הסטטוס הראשון פורסם על יד הנתבעת 1 ביום 23.9.2013, ובו נרשם
14 (תרגום לעברית):

15 "אגב בושה, התברר כי סברין נומירי הינה בדואית".

16
17 התובעת מדגישה, כי לסטטוס זה הועלו תגובות רבות על ידי חבריה של הנתבעת 1,
18 שבמהלכן התנהל דיון סוער מלא הכפשות, דברי לעג ובוז וכן הבעת דברי שנאה כלפי
19 התובעת וביטויים קשים, שבהם תוארה התובעת על ידי הנתבעת 1 וחבריה כבחורה
20 "מופקרת", "לא מוסרית", המביישת את החברה הבדואית, ואף תוארה כחולת נפש ועוד.

21
22 4. הסטטוס השני פורסם על ידי הנתבעת 1 ביום 07.12.2013, ובמסגרתו ציטטה הנתבעת 1
23 סטטוס שהתובעת עצמה פרסמה בדף האישי שלה בפייסבוק, בו כתבה התובעת: "איזה
24 התלהבות, יש לה מצלמה", וליד הסטטוס של התובעת הורידה הנתבעת 1 תמונה אישית

בית משפט השלום בקריות

ת"א 53043-12-13 נומירי נ' חוגיראת ואח'

- 1 של התובעת ורשמה לידה אותיות המעידות על צחוקים ולעג. התובעת טוענת, כי לסטטוס
2 זה הועלו על ידי חברה של הנתבעת 1, לרבות הנתבעות 2-3, תגובות רבות ומגוונות שמהן
3 עולה כי הסטטוס של הנתבעת 1 עורר אצלם רגשי לעג, שנאה ובוז כלפי התובעת, כאשר
4 הנתבעות 2 ו-3 השמיצו את התובעת בצורה מחפירה וקשה - הנתבעת 2 רשמה כי התובעת
5 היא "זונה", והנתבעת 3 רשמה כי התובעת "מקבלת כספים מבחורים תמורת יציאה איתם
6 ובסוף היא נזרקת על ידם".
- 7 5. לטענת התובעת, הסטטוסים והדיונים שבאו בעקבותיהם, אשר יזמה הנתבעת 1, וכן
8 תגובותיהן של הנתבעות 2-3, מהווים הוצאת לשון הרע כנגד התובעת, כהגדרתו בחוק
9 איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"), בהיותם משפילים את התובעת בעיני
10 הבריות, מבזים אותה ועושים אותה מטרה לשנאה ולעג.
- 11 6. התובעת טוענת, כי אין מחלוקת, והנתבעות אף לא חולקות על כך, כי הסטטוסים שהעלתה
12 הנתבעת 1 והדיונים שהתנהלו בינה לבין חברה בעקבותיהם, וכן התגובות של הנתבעות 2 ו-
13 3 עומדים במבחן האובייקטיבי ומהווים "לשון הרע" כהגדרתו על פי החוק, בהיותם
14 משפילים, מכפישים, פוגעים ומבזים את התובעת על רקע אורח חייה ויחסיה עם מר קלר
15 (ארוסה), וכן הופכים אותה מטרה לשנאה. התובעת טוענת, כי בחקירתה הנגדית הסבירה
16 הנתבעת 1 מה היה הרקע והמניע שלה להעלאת הסטטוס הראשון והיא מפנה אליה (עמ' 12
17 לפרוטוקול, שורות 4-9). לטענתה, הנתבעת 1 הודתה כי היא התכוונה בסטטוס הראשון לכך
18 שהתובעת מביישת את החברה הבדואית ומפנה שוב לחקירתה (עמ' 12 שורות 11-13).
- 19 7. התובעת טוענת, כי לאור הדיון שהתנהל בין הנתבעת 1 לבין חברה במסגרת הסטטוס, עולה
20 המסקנה המיידית, כי המסר שנקלט אצל הקורא הסביר הינו שהתובעת מביישת את
21 החברה הבדואית שהינה נמנית עליה, בהיותה כביכול "בחורה לא מוסרית" ו"מופקרת",
22 וכי הרושם הוא שהסטטוס עורר אצל המגיבים רגשי לעז, בוז ושנאה כלפי התובעת.
- 23 8. התובעת מדגישה, כי במהלך הדיון שהתנהל בין הנתבעת 1 לבין חברה בעניין הסטטוס
24 הראשון, הנתבעת 1 הודתה בפירוש כי כוונתה מאחורי פרסומו היתה להסית נגד התובעת
25 וכן לפרוק את זעמן של בחורות רבות. כך טוענת התובעת גם לגבי הסטטוס השני שהעלתה
26 הנתבעת 1 ובו הורידה תמונה אישית של התובעת ורשמה לידה מילות לעג וצחוק. לטענתה,
27 מבין המגיבים היו הנתבעות 2 ו-3, שציינו כי התובעת "זונה" ו"יוצאת עם בחורים תמורת
28 כסף", תגובות שלטענתה מהוות ללא ספק לשון הרע.
- 29 9. התובעת טוענת, כי הגנת "אמת הפרסום" הקבועה בסעיף 14 לחוק והגנת "תום הלב"
30 הקבועה בסעיף 15 לחוק, אינן עומדות לנתבעות. לטענתה, הסטטוסים של הנתבעת 1
31 והתגובות של אחיותיה פורסמו על רקע אורח החיים המודרני אותו מנהלת התובעת ובעיקר
32 יחסיה עם ארוסה, מר קלר, שהינו בחור יהודי שהתאהב בתובעת ובוחר להתאסלם כדי
33 שיוכל להתחתן איתה, שכן לדעתן דבר זה אינו טבעי ביחס לחברה הבדואית המסורתית.
34 התובעת מדגישה, כי הינה מכבדת את החברה בה היא חיה והולכת על פי הוראות דת
35 האסלאם, ומציינת כי היא התארסה עם מר קלר רק לאחר שהתאסלם, וכי יחסיה איתו

בית משפט השלום בקריות

ת"א 53043-12-13 נומירי נ' חוגיראת ואח'

- 1 נתמכו על ידי הוריה, דודיה ואחיה. לטענתה, זו האמת האחת והיחידה, אשר הוכחה בפני
2 בית המשפט בעדותיהם של התובעת ומר קלר, אשר היו אמינות ולא נסתרו על ידי
3 הנתבעות. לטענתה, הנתבעות, אשר היו מודעות לעובדה כי מר קלר התאסלם למען
4 התובעת, ניסו להציג עובדות לא נכונות, על מנת להצדיק את מעשיהן ואת העובדה כי הן
5 בחרו להוציא את דיבתה של התובעת לרעה, תוך התעלמות ממה שפורסם במדיה על הליך
6 התאסלמותו, כפי שלטענתה הן עצמן ציינו במהלך חקירתה של התובעת.
- 7 10. התובעת מוסיפה, כי גם היא וגם מר קלר הבהירו כי היא ממשיכה להתגורר עם הוריה בכפר
8 שעב, וכי טענתן של הנתבעות לפיה היא יצאה מבית הוריה משוללת כל יסוד.
- 9 11. לטענת התובעת, ממראה הנתבעות כפי שהופיעו בבית המשפט, וגם מחקירתן עולה, כי אין
10 עסקינן בבחורות בדואיות מסורתיות, שמתנהגות על פי הקודים המסורתיים של החברה,
11 כפי שהן ניסו לטעון לאורך הדרך, אלא בבחורות מודרניות, אשר מתלבשות ומתאפרות
12 באופן מודרני, פעילות ברשתות החברתיות, עשו שירות לאומי ועובדות מחוץ לכפר. התובעת
13 אף מפנה לסרטון שבו מצולמת הנתבעת 2, ואשר הוצג בפני בית המשפט, שלטענתה מוכיח
14 זאת.
- 15 12. זאת ועוד, לטענת התובעת, הנתבעות 2-3 הודו בחקירתן כי התגובות שכתבו הנתבעות 2-3,
16 לפיהן כינו את התובעת "זונה", לא נסמכו על אמת הידועה להן או על עובדות שהוכחו
17 בפניהן, אלא רק בגלל שהתעצבנו על התובעת ואף הרחיקו לכת וציינו כי הדבר היה "סתם"
18 וללא כל סיבה. התובעת אף מפנה לדבריה של הנתבעת 3, אשר ציינה כי כתבה את תגובתה
19 בגלל שהיה משעמם לה, ואילו במקום אחר סתרה את עצמה וציינה כי היא פרסמה על
20 התובעת שהיא יוצאת עם בחורים בגלל שהיא שמעה על כך מחברים של התובעת. דהיינו,
21 לטענתה, הפרסום נסמך על שמועות בלבד, כאשר הנתבעת 3 לא תמכה את טענתה בעדותם
22 של אותם בחורים הנטענים על ידה. משכך טוענת התובעת, הנתבעות לא עמדו בנטל המוטל
23 עליהן ולא הוכיחו כי מדובר בפרסומים שהם "אמת", ובנוסף לא הוכח כי מדובר ב"עניין
24 ציבורי" לפי תנאי סעיף 14 לחוק.
- 25 13. באשר להגנת תום הלב, הקבועה בסעיף 15 לחוק- התובעת טוענת, כי מבין החלופות השונות
26 המצויינות בסעיף זה, ההגנה המתאימה ביותר למקרה שבפנינו היא הגנת חובת הפרסום
27 הקבועה בסעיף 15(2) לחוק, במידה והיחסים בין הנתבע לבין האדם שאליו הופנה הפרסום
28 הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום. לטענת התובעת,
29 הפרסומים של הנתבעות לא נעשו בתום לב, כאשר היחסים בין התובעת לבין הנתבעות לא
30 הטילו על האחרונות כל חובה מוסרית, חוקית או חברתית לעשות את אותם פרסומים.
31 התובעת מבהירה, כי הדבר עולה מחקירתן של הנתבעות, לפיהן עלה כי הדבר נעשה על ידי
32 הנתבעות "סתם" ובגלל שמשעמם להן, ולא בתום לב, או מתוך חובה כלשהי המוטלת עליהן
33 כלפי התובעת.
- 34 14. על סמך האמור לעיל מבקשת התובעת לקבל את תביעתה ולפסוק לה פיצוי על סך של
35 50,000 ₪ לפי סעיף 7א(ב) לחוק, שאינו מחייב הוכחת נזק, ולצורך הערכת הפיצוי היא מפנה

בית משפט השלום בקריות

ת"א 53043-12-13 נומירי נ' חוגיראת ואח'

1 להסבריה על השפעתם של פרסומי הנתבעות על חייה, כאשר לטענתה תדמיתה בחברה
2 עוותה, קרובי משפחתה החלו לתחקר אותה לגבי התנהגותה, ובנוסף היא החלה לקבל
3 טלפונים מבחורים שהציקו לה וביקשו לצאת איתה, מאחר והאמינו לדברי הנתבעות.

להלן יפורטו טענות הנתבעות:

4
5
6 1. הנתבעות טוענות, כי הסטטוס הראשון מיום 23.9.13, הוסר עוד באותו הזמן, והסטטוס
7 השני מיום 7.12.13, הועלה בעקבות סטטוס שהעלתה התובעת, וגם הוא הוסר מייד עם
8 פניית התובעת.

9 2. לטענתן, הסטטוס הראשון גרר תגובות שונות, כפי שצוין בתרגום נספח א' לתצהיר
10 התובעת, תגובות המעידות על הסתייגות בקרב האוכלוסיה הבדואית לגבי התנהגות
11 התובעת, אשר היתה כבר ידועה לחלקם והן מפנות לתגובות אלו. לטענת הנתבעות,
12 מתגובות אלו ניתן לראות כי עוד לפני העלאת הסטטוסים, היו אנשים שכבר דיברו וביקרו
13 את התנהגותה של התובעת.

14 3. הנתבעות מוסיפות, כי הפרסום השני נשוא התביעה בהתייחס לנתבעות 2-3 הוא סוג של
15 "תגובה", שכן לטענתן נעשה על ידן כתגובה לפרסומים של הנתבעת 1, ובהתבסס על מה
16 שהתובעת מצהירה ומפרסמת בעצמה בדף האישי שלה.

17 4. הנתבעות מפנות בסיכומיהן לפסיקה האם התגוביות/"טוקבקים" מהווים לשון הרע על פי
18 סעיף 1 לחוק, ובה נקבע, כי לא כל פרסום מגנה ומגונה באינטרנט מהווה עילת תביעה.

19 5. לטענתן, התובעת לא הוכיחה כי הפרסום נועד להשפילה או לעשותה מטרה לשנאה, לבוז או
20 ללעג מצידן, אלא התובעת היא זו שבחרה לעמוד בעין הסערה, פרסמה תמונות
21 פרובוקטיביות שלא הולמות בחורה בדואית מסורתית וכן פרסמה אודות הקשר שלה עם
22 יהודי. לטענתן, הפרסומים והצילומים שהתובעת מפרסמת בעצמה הם אלו שמעמידים
23 אותה בחזקת "אישה לא מוסרית" והתובעת היא זו שעשתה לעצמה שם רע ולא הנתבעות.
24 לטענתן, התובעת בחקירתה הודתה, כי עוד לפני העלאת הסטטוסים, היו שמועות וביקורות
25 על אורח חייה.

26 6. הנתבעת 1 מדגישה, כי לאורך כל חקירתה טענה כי הסטטוסים היו הבעת דעה ובתום לב,
27 ללא כל כוונה לפגוע בתובעת, אלא מתוך תחושת מחוייבות מוסרית לעדה אליה משתייכות
28 הן התובעת והן הנתבעות. לטענתן, העובדה שיש מבין התגובות שהועלו כאלו שטעמו רע
29 וניסוחן עילג, אינו מוציא אותן מתחולת הזכות החוקתית לחופש ביטוי.

30 7. לטענת הנתבעות, יש לזכור, כי כשם שלא כל קריאת גנאי ברחובה של עיר מקימה עילת
31 תביעה, כך אף לא כל פרסום מגנה ומגונה בפייסבוק מהווה עילה, כאשר רבות מן התגובות
32 בפייסבוק הן דברי הבל ברמה ירודה, שכל בר דעת מבין כי אין לייחס להן כל משקל.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 53043-12-13 נומירי נ' חוגיראת ואח'

8. הנתבעת 2 טוענת, כי רשמה תגובית, אשר הגדירה את התובעת כ"זונה", שאיננה בגדר עובדה כלל ועיקר, אלא זו פרשנות סובייקטיבית של התובעת. הנתבעת 2 מוסיפה, כי אף הודתה בחקירתה כי כלל לא התכוונה לתובעת, והיא מפנה אליה:
1. "לשאלה אם אני חושבת שהתובעת היא זונה אני משיבה שאני לא יודעת מי זו התובעת. כתבתי את התגובה ואני לא יודעת למה הנתבעת 1 מתכוונת. לא כתבתי את זה על התובעת. אני לא יודעת על מי מדובר. סתם כתבתי זונה..."
9. הנתבעת 3 טוענת, כי ציינה בחקירתה כי לא היתה לה כל כוונה לפגוע בתובעת, אלא הדברים נאמרו ב"עידא דריתחא" וכתגובה למה שהתובעת עצמה פרסמה על הקיר שלה "וואו יש לי מצלמה". לטענתה, ברגע שראתה את הסטטוס על אחותה כתבה את תגובתה.
10. לאור כל האמור לעיל, טוענות הנתבעות כי אין הפרסומים נשוא התביעה מהווים עילת תביעה.
11. לחלופין, טוענות הנתבעות כי עומדות להם ההגנות הקבועות בחוק- הגנת "אמת דיברתי"
12. הגנת תום הלב:
13. ביחס לטענת "אמת דיברתי" הקבועה בסעיף 14 לחוק- טוענות הנתבעות, כי התנאי הראשון לתחולתה של הגנה זו הוא כי הדבר שפורסם היה אמת וכי היה בפרסום עניין ציבורי. לטענתן, הן עמדו בתנאי הראשון והן הוכיחו את אמיתות הטענה, קרי כי התובעת אמנם התארסה לאותו בחור יהודי שהתאסלם, אך לא הכחישה שהיו דיבורים ואנשים הציקו לה. לטענתן, התובעת בחקירתה הודתה בהקשר זה שהיו שמועות ודיבורים עוד לפני העלאת הסטטוסים.
20. עוד נטען, כי התובעת אף לא תמכה את טענתה, כי בעקבות הסטטוסים נחקרה על ידי אביה ואחיה, על ידי הבאתם לעדות בבית המשפט. כמו כן, לא צורף לטענתן שום מסמך המעיד על אותן הודעות ושיחות, אשר על פי גרסת התובעת קיבלה מגברים.
23. הנתבעות מוסיפות, כי היה בכך "עניין לציבור". לטענתן, התובעת ציינה הן בכתב התביעה והן בחקירתה הנגדית כי היא אדם מפורסם ומכאן ניתן להבין כי מדובר בדמות מעין ציבורית, הנמנית עם המגזר הבדואי אליו משתייכות הנתבעות. לגרסתן, הנתבעת 1 ציינה עובדה, שהתובעת הינה בחורה בדואית, אשר התנהגותה מביישת אותן בתור בחורות המשתייכות לאותה עדה.
12. הנתבעות מדגישות כי הודו בחקירתן לא פעם שהפרסום היה הבעת דעה על התנהגותה של התובעת שאינה הולמת את הקודים החברתיים של העדה הבדואית השמרנית והמסורתית, שמעניקה לכבוד ולשם הטוב ערך עליון. מכאן לטענתן, תחולתו של ס' 15(4) לחוק אפשרי - "בקשר לעניין ציבורי". לטענתן, הנושא של ערכים, כבוד, שם טוב והתנהגות הולמת של הבחורה הבדואית הוא נושא בעל חשיבות ערכית.
33. לטענתן, התובעת וגם העד מטעמן העידו, כי לא שמרו על הקשר שלהם בסודיות או בצורה נסתרת. בנוסף, התובעת בחקירתה ציינה שכל הכפר ידע על הסיפור שלה. משכך טוענות

בית משפט השלום בקריות

ת"א 13-12-53043 נומירי נ' חוגיראת ואח'

- 1 הנתבעות, כי ניתן לראות את הפרסומים והתמונות של התובעת, שבתגובה אליהם פרסמה
2 הנתבעת את הפרסום הפוגע, כהתנהגותה של התובעת בקשר לעניין ציבורי.
- 3 13. הנתבעות אף מפנות לסעיף 15(6) לחוק המגן על ביקורת, הבעת דעה על יצירה או פעולה
4 שהנפגע פרסם או עשה בפומבי. לטענתן, בעניינן, הפעולה היתה הפרסומים והתמונות של
5 התובעת, שכנגדן יצאה הנתבעת 1 בתגובתה, מושא התביעה. לפיכך טוענת, ששני התנאים
6 המצטברים לתחולתן של שתי ההגנות הללו נתקיימו- האחד, הבעת הדעה בפרסום הפוגע
7 נסבה על התנהגות התובעת, והשני- הבעת הדעה בפרסום התובעת על אופייה, מעשיה
8 והתנהגותה של התובעת, שעליה נסב הפרסום.
- 9 14. הנתבעת 1 מדגישה, כי הרגישה מחוייבות מוסרית לפרסם את הפוסט, ומפנה לחקירתה בה
10 ציינה זאת. עוד מוסיפות הנתבעות, כי חלה סתירה בין טענת התובעת כי ארוסה התאסלם
11 מול אביה ודודיה, כאשר ארוסה בחקירתו טען כי פנה לאדם, דרך מכרים משותפים עם
12 התובעת והוא לקח אותו למסגד במגידל כרום, ושם התאסלם. לטענתן, לא ברור מדוע
13 התאסלם במגידל כרום באם קיים מסגד בכפר שעב, בו מתגוררת התובעת עם משפחתה, מה
14 גם שלא צורפה שום תמונה של ארוסה עם משפחתה, דבר שלטענתן יכול לשפוך אור על טיב
15 היחסים שלה עם משפחתה.
- 16 15. הנתבעת 1 שבה ומדגישה, כי לאחר שנודע לה שהתובעת לכאורה נפגעה מהסטטוסים
17 שפרסמה, מיד הסירה אותם מהפייסבוק, וכן שלחה אנשים ממכובדי הכפר להתנצל בפני
18 משפחתה, דבר שלטענתן לא הוכחש על ידי התובעת. הנתבעת 1 אף מציינת את העובדה כי
19 הביעה חרטה והתנצלה במעמד חקירתה בבית המשפט.
- 20 16. לסיכום טוענות הנתבעות, כי מאחר והפרסומים של הנתבעת 1 והתגובות של הנתבעות 2-3
21 נעשו בתום לב, ולאור היחס בין התובעת לנתבעת 1 והשתייכותן לאותה עדה בדואית
22 מסורתית, הטילו על הנתבעת 1 חובה מוסרית חברתית לעשות את אותו פרסום, מבקשות
23 הן לדחות את התביעה לגופה. לחילופין טוענות הנתבעות, כי אין לפסוק פיצויים לזכות
24 התובעת לאור התנהגותה והמוניטין השלילי שלה, כפי שלטענתן הוכח. (לחילופי חילופין
25 טוענת הנתבעת 1, כי מגיעות לה הקלות בפסיקת פיצויים, על פי סעיף 19(2) ו-4) לחוק,
26 בהיותה משוכנעת באמיתות הדברים שפרסמה, וכיוון שהסירה את הפרסום מיד, מבלי
27 להידרש לכך על ידי התובעת).
- 28
- 29 **דיון והכרעה:**
- 30 לאחר שעיינתי בכתבי הטענות מטעם הצדדים, בתצהירים, בפרוטוקולים, בסיכומים ובנספחים
31 שצורפו, אני נותן בזאת את פסיקתי:
32
- 33 **דין התביעה להתקבל. עם זאת חלקה של הנתבעת 1 גדול יותר מחלקן של הנתבעות 2 ו-3, כפי**
34 **שיובהר בהמשך ובפסיקת סכום הפיצויים, פסיקה זו תעשה באופן יחסי למקרה, כפי שיובהר**
35 **המשך.**

בית משפט השלום בקריות

ת"א 13-12-53043-12 נומירי נ' חוגיראת ואח'

להלן נימוקיי בית המשפט בהגיעו לתוצאה האמורה:

- 1
2
3
4 1. חוק איסור לשון הרע מבטא איזון בין שתי זכויות בסיסיות במשטר דמוקרטי- מחד הזכות
5 לשם טוב, ומאידך – הזכות לחופש הביטוי.
- 6 2. חופש הביטוי הוכר כאחת מחירויות היסוד של האדם בישראל, אשר בא לאפשר ליחיד
7 להגשים את עצמו, לסייע בחשיפת האמת ולהבטיח קיומו של שוק דעות חופשי. חופש
8 הביטוי עלול לעיתים להתנגש בערכים מוגנים אחרים, כגון האינטרס שבהגנה על השם
9 הטוב, אשר למענם ראוי, במקרים מסוימים, לתחום לו גבולות (א' שנהר, דיני לשון הרע,
10 נבו הוצאה לאור בע"מ, תשנ"ז-1997, בעמ' 19).
- 11 כלומר, היקפו של חופש הביטוי עשוי להשתנות מעניין לעניין, בהתאם לטיב ולמשקל
12 הזכות, או הערך שכנגדו הוא מתמודד.
- 13 3. באשר לזכותו של אדם לשם טוב נקבע, כי כבוד האדם ושמו הטוב חשובים לעיתים לאדם
14 כחיים עצמם ויקרים לו לרוב יותר מכל נכס אחר, וכי זכות זו כוללת בחובה את האינטרס
15 לכבוד אישי, לגאווה ולהכרה אישית בין בני אדם. בהתאם לכך, קיים צורך באיזון בין חופש
16 הביטוי לבין הזכות לשם טוב, על ידי הערכת משקלו הראוי של כל אחד מהערכים והאיזון
17 בניהם (ראו ע"א 214/89 **אבנרי ואח' נ' שפירא ואח'**, פורסם במאגר "נבו").
- 18 4. בסעיפים 1-2 לחוק נקבע מהו "לשון הרע" ו- "פרסום". יסודותיה של עוולת לשון הרע אינם
19 כוללים גרימת נזק בפועל כתוצאה מהפרסום, אלא די בכך שהפרסום "עלול" היה לגרום
20 לאחת התוצאות המפורטות בסעיף 1 לחוק, משמע נזק פוטנציאלי לתובע. על כן, על מנת
21 לקבוע אחריות על פי החוק, לכאורה די לברר באופן כללי האם הפרסום הוא משפיל, פוגע
22 או מבזה על פי מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר (ע"א 334/89 **מיכאלי ואח' נ' אלמוג**
23 [פורסם במאגר "נבו"]; ע"א 1104/00 **אפל נ' חסון ואח'**, [פורסם במאגר "נבו"]).
- 24 5. הפסיקה הגדירה את השלבים לניתוח לשון הרע ותוצאותיה (ע"א 89/04 **ד"ר יולי נודלמן נ'**
25 **נתן שרנסקי ואח'** [פורסם במאגר "נבו"]):
26 שלב ראשון: יש לפרש את הביטוי, בהקשר אובייקטיבי, ולשאוב ממנו את המשמעות העולה
27 ממנו, על פי אמות מידה של האדם הסביר. הפרשנות נשענת, הן על המובן הפשוט של דברי
28 הפרסום, והן על האמור "בין השורות", כפי שמכלול זה עשוי להתפרש בעיני האדם הסביר.
29 שלב שני: יש לבחון האם על פי משמעות זו, מהווים הדברים "לשון הרע" על פי סעי' 1 לחוק;
30 והאם מתקיים "פרסום" על פי מבחני סעי' 2 לחוק.
31 שלב שלישי: יש לברר האם עומדת למפרסם אחת ההגנות המנויות בסעיפים 13-15 לחוק.
32 שלב רביעי: אם ממלא הפרסום את תנאי שלושת השלבים הקודמים- נבחנת שאלת
33 הסעדים.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 53043-12-13 נומירי נ' חוגיראת ואח'

6. כעת אעבור לבחינת שני הפרסומים נשוא תביעה זו ואבדוק אותם על פי השלבים המנויים

לעיל:

הסטטוס הראשון פורסם על ידי הנתבעת 1 ביום 23.9.13 בדף הפייסבוק האישי שלה, ובו נכתב כדלקמן (על פי מסמך התרגום מערבית לעברית שצורף על ידי התובעת):

"אם מזכירים את הבושה...התברר כי סברין נומירי בדואית".

בהתאם לצילום המסך שצורף- 143 אנשים סימנו כי הם אוהבים סטטוס זה ("Like") ואנשים רבים הגיבו עליו.

עולה מתוכן הפרסום של הנתבעת 1 שצוטט לעיל, כי הינה מביעה את תחושתה ודעתה האישית על התובעת- כי הינה מהווה בושה לחברה הבדואית.

סע' 1 לחוק איסור לשון הרע קובע:

לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם ;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו ;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו ;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו".

הסטטוס הראשון עונה על תתי סעיפים 1, 2 ו-4 לעיל, ובכך מהווה "לשון הרע" על פי סעיף 1 לחוק.

כאמור, לסטטוס זה הועלו תגובות שונות על ידי אנשים רבים, המחזקות את קביעתי כי מדובר בלשון הרע כלפי התובעת. להלן אצטט חלק מתגובות אלו (תרגום מעברית לערבית):

"לא תמצא בדואית יותר חוצפנית ומגעילה ממנה...מביישת".

"מי הבחורה הזו שתלך לעזאזל".

"תת רמה".

"הההה...גופראן הסטטוס שלך הוא נושא השיח בבית הספר...הצלחת לפרק את

זעמם של אנשים".

לא זו אף זו, הנתבעת 1 הגיבה אף היא מספר פעמים לתגובות האנשים בסטטוס שלה, ורשמה דברים שאינם מותירים ספק ביחס לכוונתה ומניעה בפרסומו:

"חחחחחח המטרה שלי היא לפרוק את זעמם של הרבה בנות".

"אני רוצה שכולם יכירו אותה ויביעו את דעתם לגביה, חשבתי שרק אני מותחת

ביקורת על החופשיות שלה".

בית משפט השלום בקריות

ת"א 53043-12-13 נומירי נ' חוגיראת ואח'

1 "לא חביבתי כולם צבועים, פירקתי את זעמם של המון בחורות שמתות לדבר
2 אולם הן לא מסוגלות".
3 "אני יודעת זאת מזמן... אבל רציתי להסית את העולם נגדה".
4 "הה כולם כבר מכירים אותה, זאת חולה שאלוהים יעזור לה מסכנה".
5

6 ניכר כי הסטטוס, לרבות התגובות הרבות שנלוו לו, מטרתו היתה להשפיל את התובעת
7 בעיני הבריות, לבזות אותה ולעשותה מטרה לבוז וללעג. זוהי הפרשנות האובייקטיבית
8 למקרא דברים אלו על ידי האדם הסביר.

9
10 כמו כן, עסקינן בפרסום בפייסבוק, דהיינו מדובר בפרסום בכתב אשר היה מיועד לאדם
11 זולת הנפגע והגיע לציבור קוראים רחב. משכך, מתקיים אף יסוד הפרסום.

12
13 7. לעניין הסטטוס השני נשוא התביעה, אשר פורסם על ידי הנתבעת 1 ביום 7.12.13: כאמור,
14 הנתבעת בפרסום זה ציטטה סטטוס שהתובעת עצמה פרסמה בדף הפייסבוק שלה מיום
15 1.12.13, בו כתבה התובעת: "איזה התלהבות יש לה מצלמה", ולידו פרסמה הנתבעת 1
16 תמונה אישית של התובעת וכן רשמה אותיות המעידות על צחוק ולעג למקרא הסטטוס
17 שכתבה התובעת. התובעת הבהירה, כי בסטטוס עצמו שהיא כתבה בדף האישי שלה ואשר
18 כאמור צוטט על ידי הנתבעת 1, לא ננקט על ידה שם הבחורה אליה היא התכוונה בסטטוס.
19 לסטטוס זה הועלו תגובות רבות של חבריה של הנתבעת 1, ובניהן של הנתבעות 2-3,
20 המלאות בלעג ובוז כלפי התובעת, כאשר בין היתר נרשם על ידי הנתבעת 2 תגובה כי
21 התובעת הינה "זונה", והנתבעת 3 כתבה כי התובעת "...יוצאת עם בחורים תמורת כסף
22 ונזרקת על ידם לאחר שהם לוקחים ממנה הכל".

23 עיינתי בצילום של הסטטוס השני ובתרגום לו ואני סבור כי אף הוא עונה להגדרת "לשון
24 הרע". כאמור הנתבעת 1 שיתפה סטטוס שכתבה התובעת (שלידו אף מפורסמת תמונתה
25 האישית של התובעת) ולידו כתבה הנתבעת 1 אותיות לעג המבטאות צחוק על הפרסום של
26 התובעת. בעניין זה אני מפנה לסעיף 3 לחוק הקובע, כי אין נפקא מינה אם לשון הרע הובעה
27 במישרין ובשלמות, או אם היא והתייחסותה לאדם הטוען שנפגע בה משתמעות מן הפרסום
28 או מנסיבות חיצוניות. פרסום אותיות לעג לצד הפוסט של התובעת וכל התגובות הקשות
29 שבאו בעקבותיו, לרבות תגובותיהן של הנתבעות 2-3, אינן מותירות ספק כי מדובר בפרסום
30 שמטרתו להשפיל ו/או ללעוג לתובעת ועל כן עונה על תנאי סעיף 1(1) לחוק.
31 אף פרסום זה נעשה בכתב בפייסבוק ועל כן עונה על הגדרת הפרסום בהתאם לסעיף 2
32 לחוק.

33
34 יש לציין, כי הנתבעת 2 סתרה את עצמה בעדותה, כאשר פעם טענה כי כתבה על התובעת

בית משפט השלום בקריות

ת"א 53043-12-13 נומירי נ' חוגיראת ואח'

1 "זונה" ופעם טענה כי כלל לא התכוונה אליה. וכך העידה בהקשר זה בפרוטוקול הדיון מיום
2 10.1.16 :

3 "ש: איך קבעת שהתובעת היא זונה?"

4 ת: כתבתי וסתם כתבתי את זה על התובעת. לשאלה אם אני חושבת
5 שהתובעת היא זונה אני משיבה שאני לא יודעת מי זו התובעת. כתבתי את
6 התגובה ואני לא יודעת למה הנתבעת 1 מתכוונת. לא כתבתי את זה על
7 התובעת. אני לא ידעתי על מי מדובר. סתם כתבתי זונה".

8 8. כעת אני עובר לבדיקת ההגנות הנטענות על ידי הנתבעות, והקבועות בחוק, ביחס לשני
9 הסטטוסים:

10 א. הנתבעות טוענות כי עומדת להן הגנת "אמת דיברתי" הקבועה בסעיף 14 לחוק- על
11 מנת לחסות תחת הגנה זו, על הנתבעות להוכיח את התמלאותם של שני תנאים
12 מצטברים- האחד, כי הדבר שפורסם היה אמת, והשני, שקיים עניין ציבורי
13 בפרסום אותה אמת. התנאי הראשון הוא עובדתי בעיקרו והוא נוגע להשוואה בין
14 הפרסום לבין המציאות העובדתית, ואילו התנאי השני עוסק בשאלה האם קיימים
15 לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו, למרות לשון הרע שבו (ת"א 32714-
16 05-14 מרפאת איי קליניק ואח' נ' משה פרץ ואח' [פורסם במאגר "נבו"].
17 לטענת הנתבעות, הן הוכיחו את אמיתות הטענה, דהיינו, כי התובעת אמנם
18 התארסה לאותו בחור יהודי שהתאסלם, אך לא הכחישה שהיו דיבורים קודמים
19 על העניין וכי אנשים הציקו לה. לטענתן, התובעת בחקירתה הודתה בהקשר זה
20 וטענה כי היו שמועות ודיבורים עוד לפני העלאת הסטטוסים. לא ברור לי כיצד
21 קשורות טענות אלו של הנתבעות להוכחת התנאי כי הדבר שפורסם על ידן היה
22 אמת. אני סבור, כי הסטטוסים נועדו להביע את דעתה האישית של הנתבעת 1 על
23 התובעת ותו לא. כאמור אף ביחס לתגובותיהן של הנתבעות 2-3 אין אלא מדובר
24 בדברי גנאי, כאשר היו סתירות בעדותן לגבי הסיבה שכתבו אותן, כאשר בין היתר
25 נטען על ידן כי כתבו זאת "סתם" או מתוך שעמום. משכך לא התקיים התנאי
26 הראשון ודי בכך בכדי לדחות את טענת הגנה זו.

27 ב. הנתבעות טוענות כי עומדת להן אף הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק- סעיף
28 זה מקנה הגנה למפרסם מקום בו קיימים אינטרסים ציבוריים בפרסום. הגנה זו
29 תינתן למפרסם אם הוכיח שני תנאים מצטברים: הראשון- שהפרסום נעשה בתום
30 לב, והשני- שעשה את הפרסום באחת מהנסיבות אשר נקבעו בהוראת חוק זו (ראה
31 פס"ד מרפאת איי קליניק נ' משה פרץ לעיל).

32 לטענת הנתבעות, יש להחיל בעניינן את ההגנות הקבועות בסעיפים 15(4) ו-15(6)
33 לחוק. הנתבעות הדגישו כי נושאים של ערכים, כבוד, שם טוב והתנהגות הולמת של
34 הבחורה הבדואית הם נושאים בעלי חשיבות ערכית, וכי הפרסום היווה הבעת דעת
35 על התנהגותה של התובעת, שלטענתן אינה הולמת את הקודים החברתיים של

בית משפט השלום בקריות

ת"א 53043-12-13 נומירי נ' חוגיראת ואח'

1 העדה הבדואית השמרנית והמסורתית. מכאן טוענות, כי חלה ההגנה הקבועה
2 בסעיף 15(4) לחוק- "בקשר לעניין ציבורי". אינני מקבל טענה זו של הנתבעות. גם
3 אם הנתבעות סברו, כי התנהגותה של התובעת הינה התנהגות שאינה הולמת את
4 החברה הבדואית, אין זה מצדיק את העלאת הסטטוסים המדוברים ואת התגובות
5 להם, בדרך ובצורה שבה נעשו. האדם הסביר הקורא את הסטטוסים הללו ואת
6 התגובות להם מבין כי מטרתם היא לגדף ולהשמיץ את התובעת, ואף הנתבעת 1
7 בעצמה כתבה בתגובה לסטטוס של עצמה, כי מטרתה היא להסית כנגד התובעת
8 וכן לפרוק את זעמן של בחורות רבות. כך שהתנאי כי הפרסומים נעשו בתום הלב
9 לא התקיים בענייננו. אף לא הוכח רמת ציבוריותה הנטענת של התובעת (כדמות
10 ציבורית), כך שאינני סבור שהתנהגותה של התובעת וחייה הפרטיים מהווים שיח
11 לעניין ציבורי, אלא הם מהווים עניינה הפרטי והאישי בלבד. גם אם טענתן של
12 הנתבעות נכונות, כי היו דיבורים ושמעות על התובעת קודם לכן, אין זה מצדיק
13 את כתיבת הסטטוסים, כפי שנכתבו, ברשת חברתית, בה הדברים הנכתבים מגיעים
14 לתפוצה רחבה.
15 במקרה שבפניי, האיזון בין הזכות לשם הטוב של התובעת לבין הזכות לחופש ביטוי
16 של הנתבעות, גוברת הזכות לשם הטוב וכן הזכות לפרטיות של התובעת, וזאת
17 לאור הביטויים שבהם השתמשו הנתבעות, שאני סבור שמטרתן לא היתה חיובית
18 ואף לא ביטאו ערכיות.
19 לטענת הנתבעות אף סעיף 15(6) לחוק חל בענייננו, המגן על ביקורת, הבעת דעה על
20 יצירה או פעולה שהנפגע פרסם או עשה בפומבי, כאשר בעניינו הפעולה היתה
21 הפרסומים והתמונות של התובעת, שכנגדן יצאה הנתבעת בתגובתה. כאמור, אני
22 סבור כי הפרסומים נעשו שלא בתום לב על ידי הנתבעות, כך שהתנאי הראשון לא
23 התקיים על מנת להחיל הגנה זו על הנתבעות.
24
25 אציין, כי לא נעלמה מעיניי טענת הנתבעת 3, כי לא היתה לה כוונה לפגוע בתובעת,
26 בכתיבת תגובתה לסטטוס השני, אלא הדברים נכתבו על ידה כתגובה לסטטוס
27 שהתובעת עצמה פרסמה בקיר שלה "וואו יש לי מצלמה". לטענתה, הסטטוס של
28 התובעת נכתב על אחותה ועל כן כתבה את תגובתה. הנתבעות לא העלו טענה כי
29 הסטטוס של התובעת מהווה לשון הרע, ועל כן לא עומדת להן טענת הגנה, כי
30 פרסומם נעשה על מנת לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן, ועל כן
31 אינני נדרש לכך. כך או כך, ברי כי תגובת הנתבעת 3 משפילה את התובעת ואינה
32 עומדת באותו משקל לסטטוס התובעת, שלטענתה נכתב על אחותה, הנתבעת 1, אך
33 הדבר לא הוכח על ידן בראיות הנדרשות.
34
35

בית משפט השלום בקריות

ת"א 13-12-53043-12 נומירי נ' חוגיראת ואח'

- 1 לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי הפרסומים נשוא התביעה מהווים לשון הרע
2 כהגדרתו בחוק, וכי אין להחיל על הנתבעות את ההגנות הנטענות על ידן, הקבועות
3 בחוק.
- 4 9. לא נעלמה מעיני אף טענתה של הנתבעת 1, כי הסירה את הסטטוסים מהדף האישי שלה
5 בפייסבוק, מיד לאחר שנודע לה שהתובעת נפגעה מהם, וכן כי הביעה חרטה והתנצלה
6 במעמד חקירתה בבית המשפט.
7 וכך העידה הנתבעת 1 בפרוטוקול הדיון מיום 10.1.16:
- 8 **"לשאלת בית המשפט – עכשיו שאת מבינה שזה כל כך כאב לה את מצטערת על**
9 **זה?**
- 10 **ת: ברור. וביקשתי סליחה. לא ידעתי שזה יעשה כזה בלאגן. סך הכל נתתי את**
11 **דעתי. זה פייסבוק".**
- 12
- 13 כמו כן, ועל אף קביעתי כי שני הפרסומים מהווים לשון הרע, אינני יכול להימנע מלהביע את
14 תחושתי האישית כי מדובר בסכסוך ילדתי בין בחורות צעירות מאוד, שהגיע לפסים לא
15 יפים ולא מבוקרים, כאשר יתכן והנתבעות אינן מבינות את ההשלכות המהותיות של
16 פרסומים, מעין אלה, ברשתות חברתיות. דברים אלו אביא בחשבון בבואי לדון בשאלת
17 הפיצויים שיפסקו לתובעת.
- 18 10. עלי להדגיש, כי פרסום באמצעות רשתות חברתיות הינו אמצעי, נגיש קל וחד, היכול להגיע
19 לתפוצות רחבות ולקהלים שלמים במהירות, ובכך לעיתים יכול אף להיות הרסני. על כל
20 המשתמש באמצעים אלו לדעת זאת, להפעיל מחשבה טרם הפרסום בהם ולהימנע מ"יד
21 קלה על המקלדת".
- 22 11. **אני עובר לבחינת שאלת הפיצוי לתובעת:** כאשר בית המשפט שוקל את שיעור הפיצוי, הוא
23 בוחן בין היתר את חומרת הפגיעה שארעה לנפגע ואת תפוצת הפרסום. כמו כן, בית המשפט
24 מייחס חשיבות בקביעת שיעור הפיצוי להתנהגות הניזוק ולמעמדו קודם לאירוע הפגיעה
25 ונותן משקל גם להתנהגות הפוגע בעת הפרסום. בית המשפט אף נותן משקל לנושא
26 ההתנצלות ולדבקתו של הפוגע באמירות הפוגעניות בלא לחזור בו. יש להתחשב בקביעת
27 שיעור הפיצוי גם בשמו הרע של הנפגע, אופיו, מעשיו, עברו- ככל שאלה נוגעים במשירין
28 ללשון הרע (ראו ע"א 53491-09-14 דני בוברוב נ' ליאור קרמונה, פורסם במאגר "נבו").
- 29 מן הכלל אל הפרט- אין ספק, כי הפרסומים היוו השפלה לתובעת ונועדו לפגוע בשמה הטוב.
30 התובעת לא צריכה על פי החוק להוכיח את הנזק בשל העולה שנגרמה לה. הפרסומים
31 כאמור נעשו בפייסבוק ותפוצתם היתה רחבה מאוד, ולראייה כמות סימוני "אהבתי"
32 ("LIKE") עליהם והתגובות שגרפו. התובעת אף צירפה מסמכים על כך שחבריה הפנו את
33 תשומת ליבה לפרסומים הללו, דבר שמעיד גם כן על התפוצה אליהם הגיעו.
34 כפי שכבר ציינתי לעיל, לא נעלמה מעיני העבודה כי הנתבעת 1 הסירה את הפרסומים
35 מהפייסבוק ואף הביעה חרטה והתנצלה במעמד הדיון בבית המשפט על פרסומים אלו. כמו

בית משפט השלום בקריות

ת"א 13-12-53043 נומירי נ' חוגיראת ואח'

1 כן, אני מפנה לפסקה 9 בפסק דין זה שבו הבעתי התייחסות לגבי הסכסוך בפניי. על כן, אני
2 מתחשב בקביעתי את סכום הפיצוי, כפי שיפורט להלן.
3 12. אני פוסק כי הנתבעת 1 תפצה את התובעת בסך של 7,500 ₪ + 20% שכ"ט עו"ד + מע"מ,
4 מתוך סך הסכום שנפסק לחובתה. ביחס לנתבעות 2-3 הנ"ל, אחיותיה של הנתבעת 1, הן
5 הגיבו עם עוד הרבה אנשים אחרים, אשר הגיבו בצורה קיצונית לא פחות מהן, ובכל זאת
6 הן נתבעו על ידה. כל אחת מהן תשלם לתובעת פיצוי נוסף בסך של 2,500 ₪ + בתוספת 20%
7 שכ"ט עו"ד + מע"מ מתוך סך הסכום שנפסק לחובתן. בנוסף תשפנה הנתבעות את התובעת
8 על אגרות בית משפט ראשונה ושנייה ששולמו על ידה כנגד קבלה.
9 13. סכומים אלו ישולמו על ידי הנתבעות תוך 30 יום, שאם לא כן ישאו הפרשי הצמדה וריבית
10 כחוק.

לשלוח לצדדים.

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ו, 17 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.

ערן נוור, סגן נשיא